

Mese tök-kartársról

Mint kisebb hordó,
oly kerekre nőtt,

a tök.

A házereszre kúszott fel korább,
mert únta már a kert porát,
a kertnek póri zsviváját.

Belesárgult a büszkeségbe,
hogy feljutott, amíg a nénje,
nagy rokonsága lent maradt,
és irigylük, és megcsodálják
nappal-komázó uraságát,
— bár társa ott fönn, nem akadt!

Történt, hogy pacsirtadalra ébredt
örvendezve: — im nékem szól az ének,
ez a pacsirta belém szeretett!

És, összesúgtak ekkor ott a bokrok,
— pacsirta testvér, szedd rá a bolondot,
az önhittségtől majdhogy megreped!
A terv, hamar kész. — Feleségül kérem,
ott tündököljön vélem fönn a légben,
nem földi lény ő, ez a tökruha
földi gonoszság rossz varázslata! —
Ezzel már éneket is kezdett,
minden dala közt, azt, ami a legszebb.

A tök meg, sárgult büszkeségibe.
— Oh kerek világ nézz ő, nézz ide,
ki formád tőlem loptad el korább,
te földgolyó, figyeld csak e csodát,
pacsirta lesz, kit lenéztél, a tök
dalolva jár majd rúd zajod fölött!
... Ily szózat hagyta ajakát
míg az eresz legszélére állt;
— uram, pacsirtám szállj előre,
nem jártam még a levegőben! —

Ki is terjeszté ekkor levelét,
(ó, hogy a képzet, hogy szárnyunk kinőtt
a röpüléshez nem elég!)
kiterjeszté és gördül egyet,
de jaj! Alá száll, nem egeknek
és vesztén senki nem zokog!